

geeft onze op-
 nu, ingewikkeld,
 a tot tweemaal
 tsbelofte inhield
 Woord te ver-
 ls Woord te re-
 at de synodale

entie aanstonds
 rkondiging des
 gt hij, waar het
 rschappij.

oord des Konings
 gschap niet er-
 ingen verhiende-
 menschenheer-
 ren. Dat is het
 ynode der Her-
 en samenstel.

de Gods Woord
 lijke verordenin-
 door de regle-
 Veeleer werd
 ar van Koning

vormde Kerk is
 niet. Het Woord
 is ze nog niet
 ook, dat we de
 i te dragen, bid-
 voor herstel der

ongetwijfeld met
 ging worden ge-
 eeft nimmer een
 de zonde ons
 or Gods ontdek-
 mogelijk zijn in

Kerk betreft: In-
 eel erg ziek. Ze
 is ook de eerste
 heffen uit den
 vegzouk.

eens ophoude,
 elen.

demaker op 20
 itriep: „Gij buigt
 a vrijmaakt, ligt
 en strop om den

Nilde zal komen
 in „Machtsver-
 geteekend: „Men
 ekt, men stemt
 op het erf, dat
 n. Vrome woor-
 tenzij God het
 zouden worden
 eid gaat onder
 schemering stik-
 gend een voor-
 ook noemt of
 dan dat gij uw
 henen”.

RULLMANN.

EN-
 RWUS

EN.

ar wel gesteld,
 te veel vergade-
 tijd en vooral
 aschen, die met
 dag komen, ver-
 hoe ons school-
 n zonder de sa-
 lie uit verschil-
 lomen en nauw-
 wjs overwegen.
 vrije onderwijs
 et nauwste ver-
 af geregeld wor-
 staatsdienst is,
 ar evenwel de
 in gezet is, daar
 rs tot zijn recht
 e vergaderingen,
 ouders op onze
 van onze kleine
 de groote Jaar-
 ies samenkomen
 ken worden be-
 le vergaderingen
 ar de eigenlijke
 nog te weinig
 lij allereerst en
 len van het mee-
 an daaruit gaan
 re vergaderingen
 o komen we tot
 Schoolraad, van
 ieref. Schoolver-

Wanneer deze vereenigen ieder op eigen ter-
 rein arbeiden en in haar onderafdeelingen goed
 functioneeren is niet noodig, dat er nog een aparte
 organisatie komt van de ouders onzer schoolgaande
 kinderen. Daar had de heer Lens het over in het
 laatste nummer van „De School met den Bijbel”.
 Van die ouders zou dan de voortgaande propaganda
 voor de Chr. School moeten uitgaan. Mij dunkt, als
 elke school haar ouders goed doet meeleven, dan is
 dat de beste manier om overal propaganda te
 maken.

Ik wou nu nog iets zeggen over enkele vergade-
 ringen, die we weer achter de rug hebben. Van het
 zilveren jubileum van Gereformeerd Schoolverband,
 van het feest ter gelegenheid van het veertig-jarig
 bestaan van de Vereeniging van Chr. Volksonder-
 wijs, van de Jaarvergadering van de Vereeniging
 voor Chr. Nat. Schoolonderwijs zwijg ik nu maar,
 omdat de bladen van die goedgeslaagde vergaderin-
 gen uitvoerige verslagen hebben gegeven. Iets meer
 wou ik zeggen van de Pinkstervergaderingen van
 onze Christelijke onderwijzers in Hilversum. Dat
 waren daar goede dagen. Wie de smaadt en de min-
 achting mee doorgemaakt heeft van vroeger dagen,
 dankt in stilte zijn God voor de genade en de
 eere, die nu aan ons Christelijk Onderwijs, ook
 van Overheidswege, wordt bewezen. Het Gemeente-
 bestuur van Hilversum ontving het Hoofdbestuur
 op het Stadhuis en noodde het aan een noemenmaal.

Ook de vergaderingen zelf waren verkwikkend.
 Op de eerste samenkomst kwam een bij uitstek
 belangrijk onderwerp aan de orde: „De Chr. School
 en het anti-militairisme”. Het werd ingeleid door
 Prof. Rutgers van Amsterdam.

Het was noodig, dat men zich over dat punt eens
 kon uitspreken. Door het geval-Schurer kwam bij
 menig een de vraag boven: Hoe staat het met de
 propaganda voor het anti-militairisme toch in de
 Chr. School? De voorzitter kon gelukkig aan de
 debaters ruime gelegenheid bieden, om zich uit te
 spreken. En Prof. Rutgers had gelegenheid om
 rustig, zakelijk van antwoord te dienen. 'tWerd
 zeer duidelijk, dat wij allen de oorlog zoo ver moge-
 lijk van onze grenzen willen houden, maar dat ge-
 voelsargumenten niet beslissend zijn, wanneer de
 nood aan de man komt. Het onverantwoordelijke
 van velerlei propaganda op dit gebied, het opper-
 vlakkige en ondoordachte van vele predikers van
 de vrede kwam duidelijk uit.

Het tweede onderwerp over afleidbaarheid, door
 den heer Van Aalten ingeleid, plaatste ons weer te
 midden van de schoolpraktijk. Bij vele paedagogen
 komt de neiging op, het kind maar te laten gaan;
 het heeft zijn aandacht bij iets anders, het is moe,
 laat het nu maar. Duidelijk kwam het funeste van
 die houding aan het licht. Wij moeten het aandur-
 ven, het kind te dwingen tot luisteren, tot arbe-
 den, tot een opgegeven taak. Natuurlijk, het moet
 gebeuren met tact, maar het moet dan toch ge-
 beuren, men moet het durven.

De heer Stermerding van Rotterdam sprak over de
 invloed van de Chr. School op het gezin. Ge-
 woonlijk gaat het over de omgekeerde verhouding:
 gezin en school. Maar de spreker van de laatste
 middag plaatste ons voor de vraag, of de invloed
 van de school op het gezin altijd wel goed is. De
 school wordt een groote macht in de wereld, is in
 het leven van ieder kind een groote macht. Daar-
 om past ons ook in dezen gedurig bezinning. Gaan
 we er de goede kant mee uit? En dan valt met
 dankbaarheid te constateeren, dat de invloed van
 menige school, van vele Chr. onderwijzers op het
 gezinsleven een gezegende is. Maar zeer zorgvuldig
 moet gewaakt, dat de school geen inbreuk maakt
 op het gezin. De spreker wees nog al scherp op
 het overdreven huiswerk, dat op vele scholen aan
 de kinderen wordt gegeven, wat soms in de derde
 schooltijd weer in school onder toezicht moet wor-
 den gemaakt, anders komt er niet veel van terecht.
 Te veel boet de jeugd daar haar speeltijd bij in.

Opnieuw werd er de aandacht op gevestigd, dat
 de school moet meeleven met het gezin. Leed en
 vreugd moeten over en weer worden gedeeld. De
 onderwijzer weet waar ziekte en nood heerscht en
 helpt naar vermogen lenigen. Bij feestdagen en
 gedenkdagen leeft hij ook mee met de gezinnen,
 waaruit de school haar leerlingen betreft.

Rijk en heerlijk zijn onze beginselen. Ze zijn zoo
 waard, dat wij er ons voor bejveren, ze in 't leven
 in toepassing te brengen. Daar zullen we zelf wel
 bij varen, dat zal ook onze arbeid meer klem
 geven, daar zal onze God de eere van ontvangen.

Gr.

G. MEIMA.

ZENDING EN EVANGELISATIE

Evangelisatie-lectuur.

Aan de Redactie werd toegezonden ter bespre-
 king een serie traktaatjes van „Filippus”, ons eigen
 Traktaatgenootschap.

Ons eigen. En daarvoor zijn we dankbaar. Want
 als we zelf traktaatjes uitgeven, gaan we niet naar
 anderen, om daar ons te verschaffen, wat we
 noodig hebben.

Er bestaan in ons land tal van firma's, die

traktaatjes uitgeven, waaronder zeer goede zijn. Maar
 al onze Evangelisatie-commissies geven natuurlijk
 de voorkeur aan die van „Filippus”. Om ons eigen
 traktaatgenootschap te steunen. En omdat we dan
 zeker zijn, goede, Gereformeerde lectuur te hebben,
 die we kunnen bieden aan hen, onder wie we
 verspreiden. Want er wordt ook zooveel lectuur
 gedrukt, die we niet mogen verspreiden, omdat
 ze het Evangelie verbogen heeft en het niet door-
 geeft zóó, als de Heere het heeft geopenbaard.

Daarom moeten steeds alle tractaten en boekjes,
 die van niet-Gereformeerde uitgeverij komen, zorg-
 vuldig worden gekeurd, om te zien, of ze het
 Evangelie wel recht zeggen. Want wij hebben het
 recht niet, het ook maar een beetje te vervor-
 men naar onze smaak of naar de geest dezer
 eeuw. Wij doen niets dan doorgeven, zonder iets
 anders, zonder er iets bij te doen, of er iets
 uit weg te laten.

Dat is het mooie van de uitgaven van „Filippus”.
 Die behoeven we niet eerst door te lezen, om
 na te gaan, of daar het Evangelie ook een weinig
 is verbogen naar de moderne snit. Daarom kan
 aan al onze Evangelisatie-commissies worden aan-
 bevolen, de uitgaven van „Filippus” te nemen ter
 verspreiding.

Dat geldt in het algemeen. Maar daarna heb
 ik nóg iets te zeggen over de lectuur. De toege-
 zonden serie heb ik vluchtig doorgelezen. Over
 het algemeen met genoegen. Zoo, als het daar ge-
 zegd wordt, zoo is het Evangelie. Uit dien hoofde
 kan er geen bezwaar worden gemaakt.

Natuurlijk is de hier geboden lectuur door men-
 schen geschreven, dat wil zeggen, dat iemand, die
 kritiseeren wil, overal wel iets kan vinden, om er
 aanmerking op te maken. Misschien wel in elk
 traktaatje. Maar Nurusfiguren moeten dan ook maar
 geen menschenwerk lezen.

En toch — Niet zonder opmerkingen kan deze
 reeks terzijde worden gelegd. Er zijn heel goede,
 goede, en minder goede bij. Over die laatste wil ik
 iets zeggen. Niet, omdat het nu eenmaal tot de
 taak van een recensent behoort, toch iets te zeg-
 gen van wat hem toegezonden wordt. Maar om-
 dat ik hier en daar een vlekje zie, waartegen ge-
 waakt moet worden.

Dat geldt in de eerste plaats de taal. Voor ieder,
 die schriftelijk of mondeling aan de moderne men-
 schen het Evangelie wil brengen, geldt de strenge
 eisch, dat hij het moet zeggen in de taal, die
 die menschen verstaat.

In den regel wordt in deze traktaatjes daaraan
 wel gedacht. Maar niet altijd. Onbegrijpelijk zijn de
 uitdrukkingen, dat men moet „worden wederge-
 boren” en „een nieuw hart ontvangen”. Dat ver-
 stond vroeger een Joodsch theoloog zelfs niet,
 toen Jezus er tot hem over sprak, maar de heden-
 daagsche menschen verstaat er heelemaal niets van.

Verder lees ik, dat Christus was „door cere-
 moniën in het O. T. afgebeeld”. Dat Hij „door de
 vaders van het Oude Verbond in het geloof aan-
 schouwd” was. Wat denkt ge, lezer, dat de mo-
 derne heiden, aan wie ge dergelijke traktaatjes
 ter lezing geeft, zich wel voorstellen zal bij de
 lezing ervan? Hij is gewoon aan afkortingen, omdat
 we tegenwoordig geen tijd meer hebben, om wor-
 den voluit te schrijven, maar wat O.T. beduiden
 mag, weet hij niet. Van verbonden heeft hij al
 z'n leven gehoord, maar wat het Oude Verbond is,
 hij mocht zich daarvan eens een scheve voor-
 stelling maken. Elders lees ik, dat men met Thomas
 iets zegt — maar broeder, hij heeft van dien
 Thomas nog nooit gehoord. Om maar niet nog te
 spreken van het traktaatje over den moordenaar
 aan het kruis, waar ik lees, dat „zijn collega...
 voor eeuwig verloren ging”. Ja, dát zal de lezer
 wel verstaan, wat een collega is, weet hij wel;
 maar zal dat hem niet even doen schateren, en
 al wat er overigens in dat zeer goede traktaatje
 geschreven staat, voor hem verloren doen gaan?

Eindelijk heb ik nog een bezwaar betreffende
 de inhoud van verschillende traktaatjes. Wat be-
 doelen we met onze lectuur? Het Evangelie
 te brengen aan die er buiten staan, die het mis-
 schien niet eens meer bij name kennen. Niet het
 bewerken van onze eigen menschen, om onder
 hen propaganda te voeren voor een of ander Chris-
 telijk doel. Die dat doet, slaat de bal glad mis.

En dat doen helaas sommige dezer traktaatjes.
 Die handelen over de volgende onderwerpen:

„Wat doet gij voor „Filippus”?”

„Vergeet de wezen niet.”

„Aan de a.s. Militairen van Christelijken huize en
 hun Ouders.”

„Vergeet de blinden niet.”

„Onze doofstomme kinderen.”

Dat zijn allemaal erg mooie en nuttige onderwer-
 pen, die noodig eens moeten worden besproken
 — maar niet in Evangelisatie-lectuur!

Hetwelk evenzoo geldt van het traktaatje „'tIs
 toch eender, of je...”. Want dat traktaatje be-
 handelt allerlei vraagstukken der politiek! En op
 dit terrein is dat contrabande! We komen niet met
 politiek, als we het Evangelie brengen. Evenmin als
 we fel kritiseeren het Socialisme of het Communis-
 me. Kritiek daarop vind ik best en noodig — ter
 plaatse, waar zulks behoort te geschieden, maar
 niet in Evangelisatie-lectuur en niet in Evangeli-
 satie-samenkomsten in een lokaal of in de open
 lucht. Dat prikkelt verschillende hoorders. Men

schen, die anders met belangstelling zouden luis-
 teren, gaan dan boos weg, en door zijn onver-
 standige kritiek heeft zulk een schrijver of spre-
 ker ditmaal de deur zelf dichtgegooid!

Wie spreekt of schrijft, moet dat zóó doen, dat
 hij nooit kwetst of prikkelt. Ik weet van verschil-
 lende openluchtsamenkomsten, waarvan Room-
 schen e.a. zeiden, dat ze er gerust heen konden
 gaan, omdat ze er nooit werden geprikkeld. Zóó
 behoort het te zijn. En ook daarom is een traktaatje
 over politiek niet alleen overbodig, maar scha-
 delijk.

Eindelijk: een traktaatje mag nooit lange betoo-
 gen en dogmatische redeneeringen houden, die be-
 ginnen bij het Paradijs en eindigen na het door-
 loopen van de heele geschiedenis in den hemel. Zoo
 meende men het vroeger wel eens — maar die
 methode is verkeerd. En daarom zijn er weer een
 paar andere traktaatjes, die ik uit dien hoofde
 niet al te goed geslaagd acht.

Deze beschouwing is wat lang en wat kritisch
 geworden. Ik kan het niet helpen. Het had ook
 wel anders gekund. Ik had ook kunnen zeggen,
 dat ze allemaal zoo erg mooi zijn, enzoovoort. Maar
 daarmee wordt onze Evangelisatie niet gediend.
 En het gaat er toch niet om, dat we elkaars
 arbeid steeds uit den treure prijzen, om dan maar
 zoo nu en dan op verkeerde sporen voort te suk-
 kelen. Het gaat om de zaak, om het werk, om
 de arbeid voor het Koninkrijk.

Wie de schrijvers zijn, weet ik niet, en daarom
 heb ik deze dingen eens openbaar gezegd, gelijk
 ik noodig achtte voor het werk. Niet uit lust
 tot kritiseeren. Veel liever had ik enkel lof ge-
 had. Maar waardeering voor „Filippus” gaf me
 dit in. En de hoop, dat traktaatjes-voor-Filippus-
 schrijvers er eenige winst mee kunnen doen.

C. B.

GEREFORMEERDE KERKEN.

Tweelst te:
 Treebeck: F. Dresselhuus te Oldeboorn en J. Snoey te 's-Grav-
 enmoer.

Zuilen: cand. W. v. d. Bos te Nijkerk en cand. A. P.
 Heiner te Gorinchem.

Beroepen te:
 Bolsward: D. Zwart te Oudemirdum.
 Gerkesklooster-Stroobos: W. L. Korfker te Barneveld.
 Groningen (voor den Miss. dienst op Soemba): Cand. P. J.
 Luyendijk te Den Haag.
 Klundert: H. W. Engelkes te Wilnis.
 Marum (Gr.): A. Adema te Opende (Gr.).
 Sliedrecht: S. Wesbank te Hoorn.

Aangenomen naar:
 Diever: cand. J. W. de Jager te Putten (Gld.).
 Helder (2e pred. pl.): Joh. Meynen te Zalk en Veecaten.
 Zuidbroek: cand. Jac. Jonker te Werkendam.

Bedankt voor:
 Genemuiden en Vrijhoeve-Capelle: cand. J. W. de Jager
 te Putten (Gld.).
 Nieuwendam: H. J. Jager te Jutrijp-Hommerts.

Afscheid van:
 Burum: I. K. Wessels. Tekst: Ef. 3:20 en 21.
 Nunspeet: R. de Jager. Tekst: 1 Petr. 5:10 en 11.
 Pijnacker: A. de Bondt. Tekst: Hebr. 6:7 en 8.

Intrede te:
 Gorredijk: cand. Jac. v. d. Staal. Tekst: Ex. 3:14b.
 Sneek: H. Veldkamp. Tekst: Ezech. 12:27.

De insensmelting te Bunschoten.
 Naar we vernemen, zal de vereeniging der Geref. Kerken
 te Bunschoten en Spakenburg A en B binnen korten tijd
 een voldongen feit zijn. De acte van vereeniging is reeds
 opgesteld en ligt voor de leden ter inzage, terwijl het des-
 betreffende besluit reeds in beide kerken is afgekondigd.
 „St.”

Adres.
 Het adres der Geref. Kerk te Treebeck is thans: J. Hoekstra,
 Hommerterweg 49, aldaar.

Candidaten tot den H. Dienst.
 De heer J. Kremer, beroepen predikant bij de Geref. Kerk
 te Ede, is door de Classis Arnhem der Geref. Kerken
 peremptoir geëxamineerd en met algemeene stemmen toe-
 gelaten tot den Dienst des Woords en der Sacramenten. De
 heer Kremer is thans als hulpprediker te Ede werkzaam.

— De heer J. A. Tiemens, cand. aan de Vrije Universiteit,
 is door de Classis Arnhem der Geref. Kerken praeparatoir
 geëxamineerd en met algemeene stemmen beroepbaar ver-
 klaard. Hij is bereid des Zondags de Kerken te dienen en
 zal na 1 Sept. een eventueel beroep gaarne in overweging
 nemen. Zijn adres is Koningstraat 31, Arnhem.

— De heer G. J. Hoytema, cand. aan de Theol. School
 te Kampen, heeft niet meer als adres: Tzum, maar: Aca-
 demiestraat 15, Franeker.

Evangelisatie.
 Zuiderzee-arbeid. Cand. P. Robbers te Amsterdam
 is met ingang van 1 Juli door den Kerkeraad der Geref.
 Kerk te Wieringen, in overleg met Classicale en Generale
 deputaten, benoemd tot hulpprediker voornamelijk voor den
 geestelijken arbeid onder de Zuiderzee-arbeiders.

Curator Theol. School.
 De Part. Synode van de Geref. Kerken van Zuid-Holland-
 Zuid heeft benoemd tot curator der Theol. School te
 Kampen in de plaats van Ds C. B. Bavink, die met emerita-
 taat is gegaan, is Ds F. C. Meyster te Rotterdam en tot
 diens secundus Ds W. W. Meynen te Dordrecht.

Leger-predikant.
 Bij Kon. Besluit van 27 Juni is, met ingang van 1 Januari,
 aan Ds F. G. Petersen, op zijn verzoek, op grond van zijn
 leeftijd, eervol ontslag verleend als legerpredikant.

CHR. Geref. KERK.

Beroepen te:
 Apeldoorn: A. H. Hilbers te Enschedé.

Bedankt voor:
 Soestdijk: L. H. Beckamp te Meppel.

Intrede te:
 Ulrum: Cand. L. Floor. Tekst: 2 Cor. 1:24.